

tet dette Udvalg som et Omsvøbsudvalg, men det kan jo være, der kommer noget godt ud af det; det er ikke sandsynligt; men jeg antager, at de fleste af Privatbanerne vil benytte dette Udvalg, hvis Formaal, at skabe Ensartethed i Placeringen, er godt nok. Men skal saaledes oven i Købet de 51 Baneselskabers Udkast ind og gennemgaas i dette Femmandsudvalg, vil Forhandlingerne mellem Banerne og Funktionærerne trække betydeligt ud, og saa kommer der endvidere en Instans til, idet det er Meningen, at alle de Strids-spørgsmaal, som bliver tilbage mellem en Bane og dens Funktionærer, skal afgøres ved en tvungen Voldgift i et Femmandsnævn, som oven i Købet ikke er nedsat endnu. Det har heller ikke haft nogen Opgave endnu, saa det er ikke nogen Bebrejdelse, naar jeg siger, at det ikke er nedsat endnu, for der har ikke været noget Arbejde for det. Spørgsmaalene skal altsaa passere dette Voldgiftsnævn, og det skulde forbausse mig, om ikke et meget stort Antal af Banerne vil benytte det. Funktionærerne vil muligvis ræsonnere som saa: Lad os tage den Chance med og indanke Spørgsmaalet for Nævnet. Og først naar det saaledes er endeligt afgjort, hvorledes de forskellige Tjenestemænd skal placeres, kan Banerne gøre op, hvad Lønningsudgiften vil blive, og først da kan de indsende til det Syvmandsnævn, som det ærede Medlem for Hjørring Amts 1ste Valgkreds (Thomas Larsen) var noget betænkelig ved, en Redegørelse over de økonomiske Forhold, under hvilke de arbejder, og de Vanskeligheder, de har. Derfor tror jeg, det bliver nødvendigt at forlænge Fristen fra den 15. Februar mindst til den 15. Marts, og deraf følger naturligvis, at de andre Frister, som er nævnte i Lovforslaget, maa forlænges paa tilsvarende Maade.

Denne Enkelthed kunde jeg ønske ændret i det foreliggende Lovforslag; ellers anbefaler jeg det til uforandret Vedtagelse.

Abrahamsen: Det foreliggende Lovforslag er, som paapeget af andre ærede Talere, Resultatet af en Overenskomst, der i Privatbanekommissionen af 1919 er truffet mellem Finansministeren og Ministeren for offentlige Arbejder paa den ene Side og et Flertal af Kommissionens Medlemmer paa den anden Side, om at yde et rentefrit midlertidigt Laan til Privatbaner, hvis økonomiske Stilling ikke tillader dem at gennemføre det indenfor Kommissionen

udarbejdede nye Lønningsregulativ, der bringer Privatbanernes Tjenestemandslønninger paa Højde med Statens.

Der er af en enkelt af de ærede Ordførere, der har haft Ordet, blevet sagt, at det er ikke uden Betæneligheder, man fra visse Sider i Kommissionen er gaaet med til, at dette Forslag blev fremsat, og jeg for mit Vedkommende skal, idet jeg henviser til den Udtalelse, jeg har fremsat i Betænkningen, sige, at allerede under de Forhandlinger, som blev ført i Privatbanekommissionen angaaende det her foreliggende Forslag, maatte jeg for mit Vedkommende tage Afstand fra det, fordi jeg ikke mente at kunne være med til at tage Ansvaret for de Følger, Gennemførelsen af et rentefrit Statslaan eller et Statstilskud til disse Privatbaner kunde føre med sig i Fremtiden. Der blev fra forskellige, ja, fra mange Sider indenfor Kommissionen udtrykkelig gjort gældende, at adskillige af de private Baner, der nu skulde til at yde disse Lønninger, var økonomisk set uhyre slet stillede, og det vilde være dem umuligt at udrede de forøgede Lønninger. Jeg vil indrømme, at jeg ikke noget Øjeblik har næret nogen Tvivl om, at saaledes er Forholdene ganske sikkert for adskillige af de private Baner, der her er Tale om. Men jeg er paa den anden Side klar over, at selv om man nu og for et begrænset Tidsrum af et Aar yder disse Privatbaner et rentefrit Laan paa 400 000 Kr., vil Miseren efter min Mening ikke dermed være afhjulpel, thi jeg tror ikke — og jeg tror heller ikke, der er mange af de Medlemmer, der sad i Kommissionen, der er af den Opfattelse —, at Privatbanernes økonomiske Misere vil være afhjulpel med dette Aars Udgang. Jeg har tværtimod Grund til at tro, og jeg antager, at Fremtiden vil give mig Ret deri, at naar vi er naaet det Aar frem, vil det vise sig, at de private Baner, der har nydt godt af dette Statslaan, vil have en økonomisk Stilling, som er akkurat, som den er nu. Hvorledes skal det saa gaa med disse Baner til den Tid? Kan man saa sætte dem paa bar Bund? Vil ikke den Omstændighed, at vi nu giver dem et rentefrit Statslaan for et Aar, føre til, at vi bliver nødt til næste Aar at give dem et nyt Statslaan? Er det ikke saaledes, at naar disse private Baners økonomiske Stilling er saa slet, som den skildres at være, og som den ganske sikkert ogsaa er, saa er der ikke nogen som helst Grund til at tro, at det skulde være dem muligt at faa afviklet